

Cristian Hriscu | Lucian Merișca

DRAGOSTE ȘI MOARTE ÎN LAS VEGAS

Cristian Hriscu | Lucian Merișca

DRAGOSTE ȘI MOARTE
ÎN LAS VEGAS

Prefață Liviu Antonesei

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HRISCU, CRISTIAN

Dragoste și moarte în Las Vegas / Cristian Hriscu, Lucian Merișca; pref. de Liviu Antonesei. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart, 2025

ISBN 978-630-6553-93-8

I. Merișca, Lucian

II. Antonesei, Liviu (pref.)

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Titanernes fald (The Fall of the Titans), 1588 – 1590, Cornelis Cornelisz. van Haarlem | The Statens Museum for Kunst (SMK), Copenhagen – "Public Domain Dedication (CC0 1.0)"

Grafica copertei: Cristian Hriscu

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: contact@cristianplusat.ro tel.: +40.732.740511

CRISTIAN HRISCU este scriitor, actor, grafician și artist VR.

Absolvent al Facultății de Teatru din cadrul Universității de Arte „George Enescu” din Iași, și-a început cariera în lumea teatrului, unde a fost distins cu Premiul pentru cel mai bun actor la Festivalul de Teatru Studențesc de la Sibiu pentru interpretarea rolului Lopahin în adaptarea după Cehov *Livada cu oameni*, în regia regretatului scriitor ieșean Constantin Popa. Un alt rol notabil în teatru este Neizbut din *O zi de vară* de Sławomir Mrożek.

În prezent, Cristian Hriscu este creator profesionist de jocuri video și experiențe de realitate virtuală, precum și artist specializat în efecte vizuale și lumină, având peste 25 de ani de experiență în industria game development. A contribuit la realizarea unor francize importante, precum *Silent Hunter*, seria *Assassin's Creed* sau *Batman: Gotham Knights*.

Astăzi este Senior VFX & Light Artist la Amazon Games și conduce, în paralel, o companie privată de teatru.

LUCIAN MERIȘCA este scriitor, artist Postrealitate, medic, jurnalist. Absolvent al UMF Iași, cu lucrarea de licență în Psihologie. Are un master în Studii Europene, cu o disertație originală în Ideologii culturale: *Postrealitatea, o nouă artă*. Experiența Postrealității sau Happening Party Club, artă a emoțiilor la prima mână - s-a desfășurat pe perioada unui întreg deceniu, cuprinzând sute de întâlniri, cu sute de participanți, printre care și autorii romanului de față... Intenția implicită este perpendiculară pe jocul postmodernismului, dându-i o nouă direcție și valoare: personală și constructivă. Postrealitatea este ca visul, un vis regizat. Are acțiune, personaje, atmosferă, are semnificație sau mesaj, ne implică și ne emoționează - și în același timp are limite clare de desfășurare. Un „spectacol al vieții” personalizat,

fără spectatori din afară, generând emoții reale, nu doar metafore. Ideea PR/HPC a fost răsplătită, mai târziu, cu Premiul Întâi la un Simpozion Internațional dedicat creativității.

Autorii au luat Premiul național pentru roman, în 2024, la ROMCON, pentru prima lor creație comună, „Cablat” – Editura Eagle. Tandemul scriitoricesc a fost de asemenea nominalizat la Eurocon 2025, în Finlanda, la categoria **Hall of Fame Awards** - *cei mai buni autori*.

Supraestimarea sexualității, relativizarea și dezintegrarea Artei în definiția ei clasică – într-o lume a migrației oamenilor și a valorilor... Paradoxal, în Dragoste și moarte în Las Vegas – moartea este a lumii așa cum o știam noi, iar dragostea – pură, platonice, neatinsă și de neatins... este chiar lângă noi. La doar un click distanță.

Motto:

"Alas that love, whose view is muffled still, should without eyes see pathways to his will"

"Căci dragostea, deși e oarbă, cu băț de orb își cată calea, ca voia să și-o împlinească"

Shakespeare - Romeo and Juliet

Prefață

N-am știut niciodată cum reușesc doi autori – uneori foarte diferiți prin formația și sensibilitatea lor – să scrie împreună aceeași carte. Nu știu cum s-au petrecut lucrurile nici în cazul acestui roman captivant, semnat de actorul și creatorul de jocuri video Cristian Hriscu împreună cu scriitorul și jurnalistul Lucian Merișca, cunoscut de multă vreme pentru proza sa – mai ales SF –, pentru eseuri și poezie. Ceea ce pot afirma cu siguranță este că romanul lor se citește pe nerăsuflăte. Nu pentru că ar fi scurt – și aici mărturisesc un regret –, ci pentru că, odată început, nu-l mai poți lăsa din mână.

Cartea este un roman picaresc în accepțiune postmodernă, un hibrid fascinant între confesiune și parodie, în care personajul principal – actor la Teatrul Național din București – se arată sătul de propriul lui succes imaginar la un public cvasi-inexistent - și hotărât să-și reinventeze existența. Profitând de o moștenire, traversează Oceanul pentru a-și încerca norocul în industria filmelor pentru adulți, iar American Dream devine astfel un vis românesc... Aparent o decizie absurdă, dar perfect coerentă într-un univers, nu neapărat ficțional, dominat de contradicții și excese. Ceea ce urmează nu mai este doar o aventură biografică, ci o coborâre în multiple straturi ale realului: de la Haitian Vodou și magia neagră la spațiile virtuale unde trupul, imaginea și conștiința se topesc într-o singură substanță narativă.

Romanul propune o reflecție acută asupra lumii contemporane, în care, cum spun chiar autorii, „supraestimarea

sexualității, relativizarea și dezintegrarea Artei în definiția ei clasică – într-o lume a migrației oamenilor și a valorilor...” definesc noul orizont al sensibilității. Da, în *Dragoste și moarte în Las Vegas*, moartea devine moartea lumii ori cel puțin a unei lumi, iar dragostea este cu atât mai reală cu cât este mai intangibilă.

Rezultatul este un text de o surprinzătoare densitate ideatică, un roman al dezintegrării și al reconfigurării sensurilor, o ficțiune totală, dar cu rădăcini profund realiste. Autorii jonglează cu registrele narative și simbolice cu o ușurință rară, iar plăcerea lecturii devine, vorba lui Roland Barthes, o veritabilă *plaisir du texte*, în sensul cel mai autentic și (ne)vinovat al expresiei.

Un experiment reușit și o colaborare care dovedește că literatura contemporană românească poate fi simultan ludică, provocatoare și profundă. Felicit autorul „bicefal” și îi mulțumesc pentru această incursiune într-o lume în care dragostea și moartea, arta și virtualul, trupul și spiritul se privesc din nou, poate pentru prima dată, fără să fie nevoie să își plece ochii.

Mai sper ca gândurile mele să vă poarte atâta noroc câtă plăcere mi-a făcut mie lectura cărții, pe care am citit-o dintr-o suflare!

30 Octombrie 2025, în Iași
Liviu Antonesei

01. De arte, amore et morte

– *O, bunule spițer! Ce repede lucrează băutura ta... Mi-a fost de-ajuns o sărutare, ca să mor.*

„Acum mor”, gândi Alex Werner senin. „Băga-mi-aș, dispar din scena asta și din toate! Mor și gata, am terminat!”

Gândul orbecăi în mîntea sa ca un pește care se zbate în ghearele unei pisici. Privi în gol. Deasupra lui e întunericul difuz al cupolei și ștăngile mari de metal, agățate în cerul negru ca smoala, cu sârme și piese de mobilier suspendate, ireal, ca într-un coșmar... de ștăngile alea. Tot timpul avea senzația că or să-i cadă în cap. Fiindcă nu sunt agățate bine. Că... dacă cedează o sârmă, un inel sau o ureche de metal? Nu mai scăpa de oroarea asta care îl urmărea permanent, încă din facultate. Din facultate, până pe scena profesiei. Scena vieții.

Lumina trece din roșu în violet și apoi în albastru. O vede clar prin pleoapele închise, iar greierii țârâie disperant în tăcerea grea a cimitirului de mucava; pe deasupra lui o ceață prăfoasă se împrăștie lent, ca o fantomă supradimensionată.

Distinge în stînga și în dreapta sa crucile de pe morminte, ca în vis, în timp ce, cu un ultim horcăit... moare. Perfect, curat, profesionist. Fără aplauze. Nu era pentru prima oară. Și nici pentru ultima.

Îl auzi, mort fiind, departe, în stînga, pe Lorenzo, care era și el în scenă:

– *Ajute-mi San Francisc! De câte ori bătrânele-mi picioare-n noaptea asta nu s-au lovit de gropi... Cine-i acolo?*

– Om bun și care te cunoaște, răspunse Baltazar, precipitat, ieșindu-i înaintea, ca un drac, din groapa plină de ulcele sparte și resturi de flori uscate.

„Iar Lorenzo și Baltazar or să vorbească oleacă... Mai am timp. Mamă, ce liniște e dincolo de buza cimitirului... Dincolo de dracii ăștia de greieri care chirăie de mă ia capu' – și nimănu nu-i trece prin minte să-i dea mai încet – de parcă sunetul e pus de surzi – dincolo de cimitirul ăsta fals, plin de licheni de hârtie și de vopsea care pute, nene, pute. Bagă ăștia la diluant, ceva de speriat, în ea. Îi pui să vopsească cu un litru o cruce și ei vopsesc tot cimitirul. Da, vopsesc tot cu un litru de vopsea și zece de diluant. Așa nu se mai poate.”

Apoi, uită de cruci, cu gândul la ceața de deasupra lui, ce cuprindea încet, încet, totul în jur.

„Cred că așa începi să vezi când ai cataractă. Cețos. Fix așa, ca un soi de chior imperfect.” Și își înăbuși un râs.

Apoi îl auzi pe Lorenzo încheind:

– Ah, copila se mișcă...

„Mamă, mult mai vorbesc ăștia doi”, gândi, așa, încă mort, Alex Werner, pe catafalcul scenei.

Apoi ceva se mișcă într-adevăr, lângă el, aproape, foșnind ca mătasea. Și Ana Zetkova se ridică de pe lespedea de piatră cu chipul palid. Alb ca hârtia albită cu peroxid de hidrogen și amoniac... fix cinci picături de amoniac. „Parcă așa era formula!”, gândi random Alex Werner.

– O, prea bunule părinte! Știi bine cum ar trebui să fiu și sunt chiar... Unde e Romeo-al meu?

„Zac dracu' mort și rece, țapăn ca marmura, unde să fiu?”, gândi actorășul cel frumos.

Lorenzo se dă atunci de ceasul morții de spaimă:

– S-aude larmă... *Vino, fata mea – și fugi, o, fugi din așternutul morții, al molimii și-al somnului silit! Puteri mai-nalte, mai presus de*

noi, zădărnicește tot ce-am pus la cale. O, vino, vino! Soțul tău e-aci, mort lângă pieptul tău. Paris de asemenea! O, vino, te voi duce într-un schit de sfinte maice. Nu mai pierde vremea cu întrebări, că vine straja. Haide, copila mea... Nu pot să mai rămân.

„Da' fugi, drăguță, fugi, fugi odată să terminăm scena și să ne cărăm și noi...! Dincolo de cimitirul ăsta fără public, în vreun pub, dracului! Mamă, ce-ar intra o bere!”, gândi sec Alex.

Dar Zetkova – stă. Stă – și e bună rău, mai ales în momentul ăsta – disperată, răvășită și... trăiristă:

– *Mergi, pleacă – eu rămân. Ce-i asta-aci? O cupă-n mâna lui Romeo-al meu? Otravă, văd, i-a fost sfârșitul grabnic.*

„Sau un vin. Ori o vodcă...”, gândi Romeo, pragmatic.
„Sau și-o bere și-un vin și-o vodcă!”

Buzele sale nu se mișcă. Junele etern este un mort perfect, așa cum trebuie să fie pe scenă. Profi în furtuna de gânduri din capul lui, dar la suprafață niciun mușchi nu i se clintește. (E un Romeo până la capăt.)

Alex Werner nu respiră. Decât superficial.

Odată la cincisprezece – douăzeci de secunde.

Câte puțin, să nu tresară haina pe el. De parcă e antrenat să culeagă arici de mare undeva unde se află „doar cerul și palmierii”. Nici Ana Zetkova nu vede cât de bine nu respiră el. N-are cum. E o narcisistă! Frumoasă rău și narcisistă. S-ar culca cu ea însăși.

– *O, răule! De ce-ai sorbit-o toată și nu-mi lăsați măcar un strop? Pe buze să te sărut, că poate-a mai rămas pe ele o picătură de otravă ce mi-o da moartea-n veci vindecătoare!...*

Iar Alex Werner îi simte acum sânii plini apăsând pe pieptul lui inert – și moare de dragul ei... din nou.

„E caldă gura ta!...”, repetă în minte odată cu ea. Iar ea, cu voce caldă și clară:

– E caldă gura ta!...

Dar Romeo nu răspunse la sărutare așa cum ar fi vrut, pentru că, na, era mort. Poate doar în culise... în culisele morții...

„...Mamă, atât de aproape, atât de real și eu să fiu mort pe scândura scenei... Scandalos și nedrept! Zetkova e mortală, de fiecare dată! Nici nu e nevoie să joace nimic! Iar sânii ei, în palme să îi frângi! Da' mai lasă-mă, frate, că nu vede nimeni pe întunericul ăsta!” – și o sărută pe Zetkova cu patos, și Zetkova-i răspunde la rândul ei, dar trupul lui Alex Werner rămâne totuși nemîșcat, așa cum șade bine unui mort cu clasă.

– BRAVO! BRAVOOO!

Și bătăi exaltate din palme izbucnesc dincolo de marginea cimitirului. Și a scenei. Ana Zetkova îl strânge în brațe, răvășită de plâns, își ia rolul în serios...

...Alex era fascinat de cât de repede putea trece Zetkova de la răs la plâns și invers, într-o fracțiune de secundă. Probabil că și orgasmele ei erau la fel de rapide. Și plângea cu lacrimi, frate – senzual, nu tehnic... Murea de dragul ei...

...și atunci îl ridică din moarte, Ana Zetkova, și printre gene Alex Werner îl distinge atunci, inconfortabil, dincolo de reflectoarele orbitoare, pe unicul spectator din sală, pe exaltatul care strigă din toată ființa lui „BRAVO”, bătând din palme ca un apucat, în picioare, într-o sală plină ochi de locuri... goale.

– BRAVO! BRAVOOO!!! BRAVOOOOOO!!!

Pe Alex Werner îl apucă o tristețe sfâșietoare și, chiar în clipa aia, dacă ar fi murit, ar fi fost mai fericit decât să audă mono-exaltarea singurului spectator din uriașa și flamboianta sală a Teatrului Național din minunatul lor oraș.